

Strony w postępowaniu głównym

Jozef Grundza

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 3 i art. 9 ust. 1 lit. d) decyzji ramowej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przesłanka podwójnej karalności jest spełniona wyłącznie wtedy, gdy czyn, w związku z którym zostało wydane mające zostać uznane orzeczenie, stanowi w świetle konkretnej oceny (in concreto) przestępstwo także w świetle prawa państwa wykonującego (niezależnie od znamion przestępstwa lub jego opisu) czy też do tego, by przesłanka ta była spełniona, wystarczy, że czyn ten stanowi ogólnie (in abstracto) przestępstwo także w świetle prawa państwa wykonującego?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz.U. L 327, s. 27).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vergabekammer Südbayern (Niemcy) w dniu 16 czerwca 2015 r. – Hörmann Reisen GmbH/Stadt Augsburg, Landkreis Augsburg

(Sprawa C-292/15)

(2015/C 294/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Vergabekammer Südbayern

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hörmann Reisen GmbH

Strona pozwana: Stadt Augsburg, Landkreis Augsburg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w procedurze przetargowej na podstawie art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007⁽¹⁾ w związku z dyrektywą 2004/18/WE⁽²⁾ lub dyrektywą 2014/24/UE⁽³⁾ zastosowanie znajdują zasadniczo tylko przepisy tych dyrektyw, z tym skutkiem, że przepisy rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 stanowiące odstępstwo od powyższych dyrektyw muszą pozostać niezastosowane?
- 2) Czy w związku z tym dopuszczalność zlecenia świadczeń podwykonawcom w procedurze przetargowej na podstawie art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 w związku z dyrektywą 2004/18/WE lub dyrektywą 2014/24/UE należy oceniać wyłącznie na podstawie zasad określonych przez Trybunał w odniesieniu do dyrektywy 2004/18/WE lub dyrektywy 2014/24/UE oraz na podstawie przepisu art. 63 ust. 2 dyrektywy 2014/24/UE, czy też instytucja zamawiająca w drodze odstępstwa także w wypadku takiej procedury przetargowej na podstawie art. 4 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 może ustanowić dla oferentów procentowy udział samodzielniego świadczenia (obliczony w kilometrach według rozkładu jazdy)?

- 3) Czy na wypadek, gdyby art. 4 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 miał zastosowanie do procedury przetargowej na podstawie art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 w związku z dyrektywą 2004/18/WE lub dyrektywą 2014/24/UE, instytucja zamawiająca w świetle motywu 19 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 ma swobodę określania udziału samodzielnego świadczenia, tak że wymóg udziału samodzielnego świadczenia w wysokości 70 % obliczony w kilometrach według rozkładu jazdy przez zamawiającego może być uzasadniony?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70, Dz.U. L 315, s. 1.
- ⁽²⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, Dz.U. L 134, s. 114.
- ⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE, Dz.U. L 94, s. 65.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sø- og Handelsretten (Dania) w dniu 18 czerwca 2015 r. – Ferring Lægemedler A/S, działająca w imieniu Ferring B.V./Orifarm A/S

(Sprawa C-297/15)

(2015/C 294/42)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Sø- og Handelsretten

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ferring Lægemedler A/S, działająca w imieniu Ferring B.V.

Strona pozwana: Orifarm A/S

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE ⁽¹⁾ z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że podmiot uprawniony do znaku towarowego może zgodnie z prawem sprzeciwić się ciągłej sprzedaży produktu leczniczego przez podmiot dokonujący przywozu równoległego, jeżeli ten ostatni przepakował ów produkt leczniczy w nowe opakowanie zewnętrzne i ponownie opatrzył je znakiem towarowym w sytuacji, gdy podmiot uprawniony do znaku towarowego oferuje do sprzedaży wskazany produkt leczniczy w opakowaniach o tej samej pojemności i w tym samym rozmiarze we wszystkich państwach EOG, w których produkt ten jest w sprzedaży?
- 2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze byłaby inna, gdyby podmiot uprawniony do znaku towarowego zarówno w państwie wywozu, jak i w państwie przywozu, oferował do sprzedaży ten produkt leczniczy w opakowaniach w dwóch różnych rozmiarach (opakowaniach zawierających 10 sztuk i opakowaniach zawierających 1 sztukę), a podmiot dokonujący przywozu nabywał opakowania zawierające 10 sztuk w państwie wywozu i przepakowywał produkt w opakowania zawierające 1 sztukę, które byłyby ponownie opatrzone znakiem towarowym przed wprowadzeniem produktu do sprzedaży w państwie przywozu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 299, s. 25.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif (Luksemburg) w dniu 19 czerwca 2015 r. – Charles Kohll, Sylvie Kohll-Schlesser/Directeur de l'administration des contributions directes

(Sprawa C-300/15)

(2015/C 294/43)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal administratif